

یادداشت هائی در باره مبانی سیاست خارجی دولت کارگری در ایران

توضیح

منصور حکمت در ۲۴ مارس ۲۰۰۱ سخنرانی در انجمن مارکس تحت عنوان "آیا پیروزی کمونیسم در ایران ممکن است؟" ارائه داد که نوارهای صوتی و متن پیاده شده آن از اینجا قابل دسترس هستند.

در بخش سوال و جواب، من نکاتی را در مورد امکان مقاومت دولت کارگری در ایران در مقابل عکس العمل دولت های بورژوائی مطرح کردم. در سخنرانی تاکید حکمت بر این بود که پشتیبانی بشریت متمدن و طبقه کارگر جهانی مانع دخالت قدرت های جهانی و محلی علیه این انقلاب خواهد شد. بحث من این بود که این اتکا خوشبینانه است و دولت کارگری در ایران در مقابل قدرت های جهانی و قدرت های محلی مانند عربستان، پاکستان (که اتمی است) بی دفاع خواهد ماند. بحث من این بود که ضمانت حفظ دولت کارگری، خود این دولت است نه خوش نیتی بشریت یا طبقه کارگر جهانی، که خارج از کنترل ماست. در این رابطه گفتم دولت کارگر ناچار است به عنوان فاکتور بازدارنده، در صورت لزوم خود را به سلاح هسته ای مسلح سازد.

برای منصور حکمت بحث باز و قابل فکر بود.

این بحث بعد از جلسه میان من و منصور حکمت ادامه پیدا کرد و به مساله سیاست خارجی دولت کارگری کشید. من نظرم را، در محدوده بحث هائی که داشتیم، در نامه ای به او مطرح کردم. متاسفانه رویداد های بعدی، از جمله بیماری او، مانع به سرانجام رسیدن بحث شد.

در جریان سر و سامان دادن به فایل های قدیمی این نامه را پیدا کردم که انتشار آن شاید مفید باشد.

۱ آوریل ۲۰۲۱

نادر جان

در ادامه بحث در مورد سیاست خارجی دولت کارگری در جلسه آیا کمونیسم در ایران پیروز میشود و بحث های دو نفری ما، فکر کردم چیزی که به نظرم می آید را برایت فرموله تر بنویسم. به نظر من شرط بندی روی اینکه افکار عمومی جهان و یا فشار طبقه کارگر کشور های دیگر مانع دخالت نظامی این کشور ها در جهت سرنگونی دولت کارگری میشود هم بی نهایت خوش بینانه است و هم خطرناک، همانطور که همه تجربیات از انقلاب اکتبر تا انقلابات دیگر نشان میدهند. تنها ضمانت عدم دخالت نظامی رسمی و یا ضمنی این دولت ها و بورژوازی و ارتجاع بین المللی، از کانال کشورهای مثل پاکستان یا عربستان و یا امثال القاعده، قدرت بازدارندگی نظامی - توده ای دولت کارگری است، که تو هم با آن موافق بودی.

به هر حال امیدوارم این نوشته مفید باشد.

قربانت

کوروش

۲۵ ژوئن ۲۰۰۱

یادداشت هائی در باره مبانی سیاست خارجی دولت کارگری در ایران

۱ - مبنای رابطه دولت کارگری با سایر کشورها همزیستی مسالمت آمیز، روابط اقتصادی بر اساس منافع طرفین و باز ترین تبادل فرهنگی و علمی است. دولت کارگری بنا به تعریف دولت هائی که سازمان ملل به رسمیت شناخته است را به رسمیت می‌شناسد، هر چند خود را به آن محدود نخواهد دانست.

۲ - درجه دوری و نزدیکی یا دوستی و فاصله دولت کارگری با هر دولتی بستگی به درجه پابندی این دولت به مبانی آرمانی دولت کارگری، از جمله شرایط کار و زیست طبقه کارگر و زحمتکشان، آزادی های سیاسی، حقوق کودک، برابری حقوق زن و مرد، جدائی مذهب از دولت، ... است. دولت کارگری مدافع این آرمان ها در سراسر جهان است و خود را موظف به دفاع از این آرمان ها در سراسر جهان میداند و زیر پا گذاشتن آنها را افشا و محکوم خواهد کرد.

۳ - دولت کارگری درگیر سازمان دادن انقلاب یا صدور انقلاب به کشور های دیگر نخواهد شد. سازمان دادن چنین انقلاباتی وظیفه طبقه کارگر این کشورها است و نه دولت کارگری در ایران.

۴ - دولت کارگری خود را موظف میداند که از جنبش ها و مبارزه مردم دیگر کشور ها برای خواست هائی که در راستای مبانی آرمانی کارگری و برابری انسان ها است، بدون درگیر شدن در امور سازمان یابی آنها، حمایت کند.

۵ - شهروندان، سازمان ها و نهاد های توده ای و غیر دولتی در ایران مجاز به هر نوع هماهنگی، حمایت، از حرکت ها و جنبش های مختلف در هر نقطه از جهان هستند. دولت کارگری حق ایجاد محدودیت در این آزادی ها را ندارد.

۶ - دولت کارگری خواهان جنگ، تصرف کشورهای دیگر، دخالت در امور سایر کشور ها نیست. در همان حال دولت کارگری علیه هر کشور و یا نیروئی که قصد جنگ، فشار نظامی، محاصره اقتصادی و غیره علیه دولت کارگری را داشته باشد به شدت عکس العمل نشان خواهد داد. علاوه بر بسیج افکار عمومی جهان، بویژه طبقه کارگر در دفاع از حکومت کارگری در ایران، قدرت نظامی دولت کارگری با هدف ممانعت از چنین سیاست هائی و برای خنثی کردن هر نوع ماجراجویی و قلدری نظامی همواره در آمادگی کامل خواهد بود.

۷ - دولت کارگری خواستار داشتن سلاح هسته ای نیست. این دولت خواهان خلع سلاح هسته ای همه کشور ها و مخالف تولید و داشتن هر نوع سلاح کشتار جمعی است و فعالانه در این زمینه خواهد کوشید. در همان حال دولت کارگری قرارداد منع سلاح های هسته ای را قراردادی برای حفظ انحصار داشتن این سلاح ها توسط تعداد معدودی از کشور ها میداند، که از آن به کرات برای ارباب کشورهای دیگر استفاده کرده و میکنند، و به این قرارداد نخواهد پیوست.

۸ - دولت کارگری تحقیقات گسترده علمی در همه زمینه ها، از جمله هسته ای، در خدمت بالا بردن دانش بشری و بهبود سطح زندگی، با حفاظت کامل از محیط زیست، را حق خود میداند. این تحقیقات رو باز و قابل مشاهده خواهند بود.

۹ - دولت کارگری اقدام عملی در زمینه تولید سلاح هسته ای را منوط به سیاست خصمانه دولت های صاحب چنین سلاح هائی در قبال خود میداند. در صورت روبرو شدن با تهدید نظامی دولت های صاحب سلاح هسته ای، تولید چنین سلاح هائی را، به عنوان یک ابزار پیشگیری، حق خود میداند.

۱۰ - دولت کارگری به هیچ قرارداد یا نهاد سیاسی، مالی - اقتصادی، که عضویت در آنها مستلزم زیر پا نهادن کوچک ترین دستاوردهای اجتماعی، سیاسی یا اقتصادی طبقه کارگر در ایران باشد، نخواهد پیوست.